in onze nopjes waren. Adri schonk thee; opmerkelijk was het hoe haar moeders liefdevolle oogen haar overal volgden; ofschoon ze met ons sprak, dwaalden haar blikken àf naar Adri. Het bleek uit alles, dat Adri het eenige kostbare in haar leven was. Toen we 's avonds naar huis gingen, zei Suus: „'t Was toch wel een snugger idee van je Nan, om haar bij ons in de boot te halen." — Daar was alles op Suus' droge manier mee gezegd.

De omgang met Adri bleef voortgaan. Ik begon zòò veel van haar te houden, van haar aardig, ongekunsteld persoontje, van haar heele lieve, onbedorven karakter, en zonnige vroolijkheid, dat ze me werd als een jonger zusje. Soms kwam ze maar een half uurtje, en als Suus en ik dan zaten te musiceeren, dan kroop ze als een stil muisje in haar hoekje, en als je naar haar omkeek, lachte ze tevreden. Ik heb haar nooit anders dan zonnig en tevreden gezien.

Eéns zag ik haar gezichtje veranderen, toen Suus vertelde van haar nichtje, dat geopereerd moest worden. „O, vreeselijk, hè ?" klonk haar stem beangst. „Nee, een operatie," en ze rilde, „dat vind ik het ergste."

„Malle meid," zei ik, over de dikke vlechten strijkend, „het is heusch zoo erg niet. Als je weggemaakt wordt, voel je er niets van, en de dokters zijn tegenwoordig zoo knap."

„Ja, dat weet ik wel, maar o, als ze daar in je lichaam gaan snijden en kerven !" Weer rilde ze. Even dacht ik, of haar angst was voor het bederven van haar mooie figuurtje, maar later bleek me, dat het niets dan een intense, physieke weerzin was van het idee, „dat er dan met messen in haar gesneden zou worden."

Suus trachtte het ook weg te redeneeren, dien angst. Maar ze bleef verder wat stil en afgetrokken.

We vergaten echter dit kleine voorvalletje in den drukken, roezemoezigen tijd, die volgde. We namen Adri vaak mee naar concerten, bleven ook veel bij hàar komen, omdat we haar moeder ook niet altijd alleen wilden laten. En het leven vervolgde zijn gang.

Eens op een dag, het was in het voorjaar en we kenden elkaar al bijna een jaar, kwam Adri 's middags, toen ik alleen was, even aanwippen.

„Heb je iets ?" vroeg ik, want ze zag er bleek en smalletjes uit.

„'k Heb wat last van maagpijn," zei ze bedrukt.

„Al lang ?" — „Och, een paar weken. denk ik."

„Maar kindje, doe je daar niets tegen ? Ga eens naar een dokter," zei ik, direct bezorgd. Ze zag er zoo witjes en teer uit.

„Nee, ik wacht nog maar even. Misschien gaat het zòò wel over. Anders is moeder direct zoo ongerust."

„Ja, maar je moet toch voorzichtig zijn hoor ! Je ziet echt wat betrokken. Ziet je moeder dat niet ?"

„Jawel, maar ik zeg, dat het van het voorjaar komt."

Ze bleef ook niet lang, en ze lag lusteloos op mijn divan.

Later zei ook vader, die haar in den tuin tegengekomen was: „Wat zag de kleine meid er slecht uit, Nan ! En wat gloeiden haar handen." — Ik maakte me beslist ongerust, vertelde het 's avonds aan Suus, die zei: „Misschien is het wel het voorjaar. Daar hoor je heusch wel meer van."

Den volgenden dag ging ik eens bij haar kijken. Toen zat ze met haar Moeder in den tuin, en de smeekende blik, die me trof, zei me, dat ik deze niets mocht zeggen. Ze leek ook werkelijk opgewekter en ze praatte geanimeerd.

En de rol van „een beetje maagpijn te hebben," heeft ze volgehouden tot ze op een zekeren dag instortte. De dokter, die weinig zei, achtte overbrenging naar het ziekenhuis dringend noodzakelijk. Suus en ik, die, toen ze 's middags weggebracht was, den geheelen avond bij haar moeder geweest waren, kwamen stil en bedrukt thuis. We spraken heel weinig, en ik wist, dat Suus, ofschoon ze zich groot trachtte te houden, denzelfden angst om ons jong vriendinnetje had, als ik.

Toen we op den eersten bezoekdag naar het ziekenhuis gingen, zei Suus opeens: „Weet je nog Nan, hoe bang ze voor opereeren was ? En nu zal het er toch misschien van komen."

Maar toen we bij haar gelaten werden in de groote, heldere kamer waar ze alleen lag, toen lachte haar teere gezichtje ons toe met den ouden, zonnigen lach: „Zeg, ik ben onderzocht en ik behoef nièt geopereerd te worden."

Ik herademde. „O, wat heerlijk. En heb je nog pijn ?"

„Nog wel een beetje soms. Maar dan krijg ik een spuitje, en dan voel ik heelemaal geen pijn meer. En ik mag misschien al gauw weer naar huis, heeft dokter gezegd."

O, die juichkreet . . . . . „Ik mag misschien al gàuw weer naar huis..."

We mochten niet lang blijven, en toen we de breede trappen weer afdaalden voelde ik me zoo hoopvol en licht. Doch Suus keek nadenkend-strak voor zich uit. Ze is niet zoo'n optimiste als 'k ben. „Ik zou toch den dokter wel eens willen spreken," zei ze. — „Waarom?" vroeg ik. — „Och, 'k weet niet; kom, ga maar mee. Ik vraag die zuster of ze ons even wil aandienen. Ik zal het woord wel doen."

Werkelijk ontving de dokter ons. „U kunt gerust tegen ons zeggen, wat haar mankeert," eindigde Suus haar betoog. De dokter keek naar Suus, naar haar zelfbewuste houding, haar stroeve, energieke gezicht. — „Bent u familie van het patiëntje ?" — „Nee," zei Suus voor mij, „maar we interesseeren ons bijzonder voor haar."

. . . . . .De kamer zag uit op den tuin, die het ziekenhuis omringde. In een boom voor het open raam zong een vogel; in den tuin liepen een paar zusters. Over alles hing een stille, haast plechtige rust . . . . . .

En toen klonk de stem van den dokter: „Het patiëntje is zeer gevaarlijk ziek. Een operatie zou niet meer gebaat hebben."

„Is het hopeloos ?" vroeg Suus. Haar stem klonk me vreemd, ver-af. — „Ja," zei de dokter.

„JEAN DARLOT", DRAMA IN 3 BEDRIJVEN VAN LOUIS LEGENDRE.

Door de Koninklijke Vereeniging „Het Nederlandsch Tooneel" wordt voor 't voetlicht gebracht „Jean Darlot", waaruit wij hierboven een scène uit het tweede bedrijf in beeld brengen. V. l. n. r.: Mevrouw Boisset — Wilh. Schwab-Welman; André Boisset — Folkert Kramer; Louise — Gusta de Vos-Poolman; Jean Darlot — Louis Bouwmeester. (*foto Couvée*).

„DE VERHEERELIJCKTE SCHOENLAPPERS OF DE GECROONDE LEERSSE".

Hierboven een groep uit het door de Koninklijke Vereeniging „Het Nederlandsch Tooneel" op de planken gebrachte „De verheerelijckte Schoenlappers of de gecroonde leersse". V. l. n. r.: Kosen — Willem Hunsche; Teunis — Adriaan v. d. Horst; Jaquelijne — Rika Hopper; Maey — Betty Holtrop-v. Gelder; Jooren — Willem v. d. Veer. (*foto Couvée*).

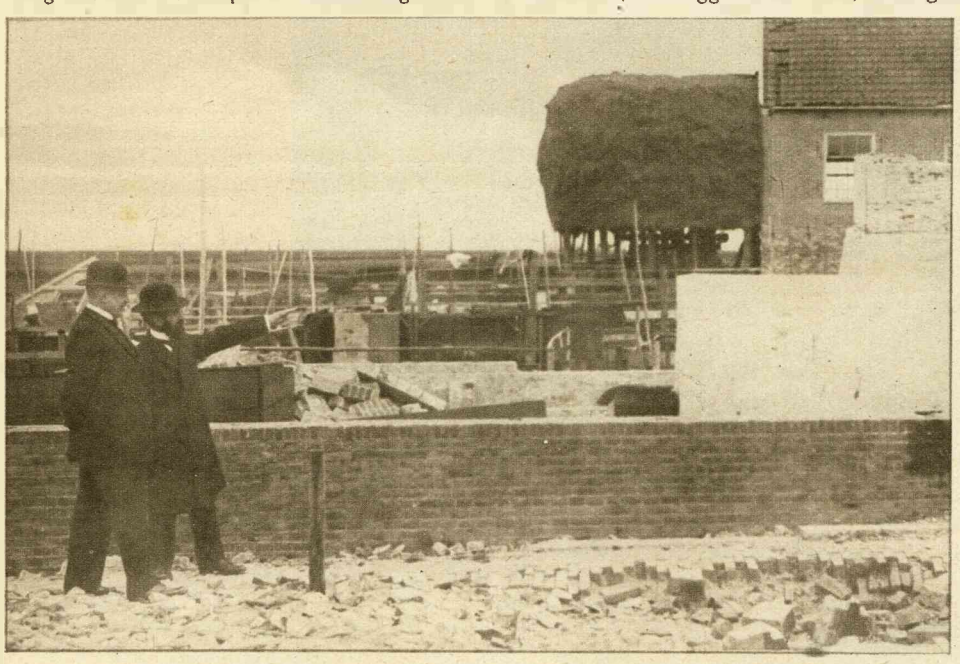
Het Schooiertje en de Gravin

DOOR WALTER LOEB

Ze had haar klein, rechtlijnig, aristocratisch neusje éven buiten de majestueuze deur van het deftige huis gestoken, was daarop haar pelsmanteltje gaan halen en het warme hermelijnen bontje, omdat het koud was en stormachtig. Toen was ze naar buiten gelooopen om eventjes Wally uit te laten; het welverzorgde en weldoorvoede tekkeltje, dat zoo zelfbewust de menschen kon aanzien en waarvan men zeide dat het uit hetzelfde nest kwam als het tekkeltje van den Prins. Dit zeide het Gravinnetje niet zonder trots: het getuigde weer van de eminente hofrelaties.

Het diertje liep snuffelend op de stoep heen en weer, rook eens aan een lantarenpaal, opende een weggeworpen papier, hield zich daarna onledig met het onderzoeken van een collega, hetgeen men zou kunnen betitelen als het

(*Zie vervolg op pag. 10*).

HET EILAND MARKEN NA DE VERWOESTING.

Gevolg gevend aan de uitnoodiging van den burgemeester van Marken, is een onzer operateurs er op uitgegaan om eenige fotografische opnamen te maken van het eiland Marken zooals dit er na de verwoesting uitziet. Speciaal vervaardigde hij die opnamen, die de wederopbouwing van het zoo bekende eiland weergeven. Links: De burgemeester van Marken geeft een bezoeker inlichtingen over een huis, waar eenige menschenlevens te betreuren zijn geweest; rechts: meisjes, in de typische kleederdracht, halen een geheel door den vloed verwoest huis leeg van de daarin gevallen steenen. (*foto's „Holland".*)